

We voedden ze zolang mogelijk met kleine worpjes en later op raad van den heer Heimans met kleine stukjes (zoo groot als een speldeknoop) rauw ongezoeten vleesch. Op 't oogenblik leven er nog 11. Van de andere 5 zijn 3 omgekomen, doordat het kommetje met inhoud omviel en de rest (2) hadden we in het bakje van ons terrarium gedaan, omdat hun kameraden ze één voorpoot hadden afgebeten. Misschien is dit een gevolg van honger, maar ik denk het niet, want het eten dat we er ingooiden, als ze elkander zoo vast hadden, werd niet opgegeten. Voor de aardigheid hebben weer nog kikkerlarven ook ingegoooid, die den volgenden dag allemaal verdwenen waren.  $4\frac{1}{2}$  maand zijn de jongsten oud. Sommige, of liever de grootste helft, heeft reeds in zwakke tinten de kleur der ouders aangenomen.

Dit voorjaar is het terrarium opnieuw bevolkt. Nu zijn het 2 vuursalamanders, 2 muurhagedissen, 2 koperslangen, 3 boomkikkers, 2 schildpadden (schild  $2\frac{1}{2}$  cM. middellijn) en 1 hazelworm. We hadden de salamandertjes altijd apart gehouden, behalve de 3-pootigen. Ze werden echter opgegeten door de schildpadden, die vandaag, zooals we zagen, ook een waterslak verorberden. Zoo bleek dus dat de jonge salamanders niet bij de andere beesten gehouden konden worden.

We zullen nu maar hopen dat het met de salamandertjes goed zal gaan. Mocht een van mijn medelezers me weten in te lichten omtrent het in 't leven houden van jonge hazelwormen of jonge hagedissen, dan houd ik me zeer aanbevolen. Liefst raadgevingen uit eigen ondervinding.

Winschoten.

A. WARTENA.

**Een kraaiengeschiedenis.** — Hans was een mooie, zwarte kraai, die onder zijn kennissen en familieleden bekend stond als een echte waaghals. Hij deinsde voor de vermetelste daden niet terug, maar voerde ze uit met een ongekennde brutaliteit. Ontelbare malen had hij kleine vogeltjes van hunne eitjes beroofd, ja zelfs de jongen verslonden, maar hij waagde het ook grootere vogels, als reigers te bestelen. Doch op zekeren dag was het gedaan met zijn rooverijen en moordpartijen. Een jager, die aan anderen zijn vastheid van hand wou laten zien, schoot hem den bovensnavel en den rechterpoot af. Het zou beter geweest zijn, als de wreede man hem in eens dood geschoten had, maar dat gebeurde helaas niet. Het was een heele drukte onder de kraaien, toen Hans zoo gehavend in hun midden terug kwam. Ze bekeken hem van alle kanten en schenen druk over 't geval te redeneeren. Ze konden hem echter niet helpen en lieten hem na rijp beraad aan zijn lot over. Daar zat onze eertijds zoo beruchte Hans nu. Hij zou nu geen eitjes meer kunnen rooven, geen jonge haasjes of muisjes meer kunnen verslinden. Treurig zwierf hij rond, gedoemd tot een ellendigen dood. Daar zag hij op een binnenplaatsje wat gekookte aardappelen liggen, waar een aantal muschjes om heen hipten. De honger dreef hem er ook naar toe. Hij streek er bij neer en probeerde een paar stukjes aardappel op te scheppen en naar hinnen te werken, wat hem na veel moeite gelukte. Een juffrouw had hem met groote belangstelling gade geslagen. Zij kreeg medelijden met den armen stakker, kwam voorzichtig naar buiten en maakte een hoopje van aardappelkrumels. Dat was voor Hans een uitkomst. Nu kon hij zijn ondersnavel telkens in het hoopje steken en zoo goed en zoo kwaad als 't ging zijn buikje vullen. Toen hij 's avonds terug kwam, stond er op de schutting een plat schaalje met geweekt brood, dat zijn goede fee had klaar gezet in de hoop, dat hij nog eens komen zou. Zijn aangeboren vrijpostigheid kwam hem goed te stade, hij kwam er op af en deed een kostelijk maal, tot groote blijdschap van de goedgehartige dame. Den anderen morgen al vroeg zocht hij het binnenplaatsje weer op en... hij behoefde maar even te wachten, of daar verscheen de juffrouw weer met het bakje. Zoo ging het dag aan dag. Gedurende zes weken kwam Hans trouw eenige keeren per dag zijn maaltijd gebruiken en hij werd steeds tammer. Geduldig wachtte hij, als het eten niet klaar stond en nimmer was zijn wachten vergeefs. Maar op een goeden morgen verscheen hij niet. Telkens ging de juffrouw kijken, maar het kraaienbakje bleef onaangeroerd staan. Twee dagen later vond de broer zijner weldoenster hem dood in een naburigen tuin.

Rotterdam.

F. v. E.

**Beltheide.** — Naar aanleiding van de stukjes over de Beltheide bij Overasselt, in aflevering 4 en 5 Jaargang XVII van *D. L. N.*, kan ik u berichten dat drie leden van de Ned. Ent. Ver., tijdens de zoo juist gehouden zomervergadering van die vereeniging, dit terrein bezochten. Helaas moesten zij constateeren dat het, door het graven van afvoerkanalen, reeds grootendeels ontwaterd was en blijkbaar geheel ontgonnen zal worden, zoodat er van dit stuk Beltheide spoedig niets meer zal over zijn.

D. Me G.

**Een rijkbloemige Turgenia.** — Zooeven bracht een schooljongen me een plant, gevonden te IJlst, die volmaakt op *Turgenia latifolia* gelijk, alleen met dit verschil, dat de scherm 5 stralen heeft.

Sneek.

H. NIEUWENHUIS.

De mij gezonden Umbellifeer was inderdaad *Caucalis daucoides*.

H.